

LIBER LIBRUM APERIT

— Suntem doar noi doi, Schrödinger. Lucy oftă și îi umplu castronul cu *Fancy Feast* – o delicată pisicească –, în timp ce motanul i se încolăcea în jurul gleznelor, frecându-se de picioarele ei cu un mieunat jalnic. Stropii de ploaie băteau ritmic în fereastră.

Cum torsul lui Schrödinger devenea din ce în ce mai intens, Lucy murmură:

— Acum hrănim motanul, acum! Își dădu seama că probabil era cazul să-și facă griji atât pentru starea ei mentală, cât și pentru cea socială: singură acasă într-o seară de vineri, vorbind cu prietenul ei pisicesc.

Cel puțin Schrödinger nu dădea replici.

Iar motanul se purta cu Lucy mai frumos decât ar fi meritat ea, având în vedere că-l botezase după un savant austriac renumit pentru un experiment imaginar în care lasă o pisică închisă ermetic într-o cutie împreună cu un flacon de otravă și un element radioactiv, vie și moartă în același timp. Lucy îl scărpină pe Schrödingerul ei între urechi și oftă

din nou. Exact așa se simțea ea în seara asta: vie și moartă în același timp.

Strecură o privire furișată în direcția telefonului pentru a mia oară. Niciun mesaj de la Cole încă; doar unul de la prietena ei cea mai bună, Claudia, care o întreba dacă avea de gând să apară la petrecerea dată de echipa de înot. Erau mari șanse ca să fie și Cole acolo. El nu rata nicio petrecere. Boxele puse pe treabă mai mult decât era cazul îi dădeau dureri de cap și nici nu putea să bea din cauza tratamentului medicamentos, dar de obicei îl însoțea doar ca să-i simtă mâna în mâna ei, ceea ce îi dădea un sentiment de siguranță.

Dar nu în seara asta. Dacă el nu o căuta, ea sub nicio formă n-avea să vină spre el. Mai ales după ce recursese la șmecheria cu „n-ai voie să te enervezi“. Felul în care se îndoise de ea în după-amiaza asta o înfuriase la fel de tare precum escrocheria.

Nu era o statuetă fragilă gata să se facă țândări.

Schrödinger se agita din nou, cerând un supliment.

— Termină întâi ce ai în castronel! îl certă ea. Căh, exact ca mama ei – aceeași replică!

Deschise frigiderul, scormonind după ceva bun și interzis. Părinții normali ar fi lăsat bani pentru pizza. Doamna profesor Elaine Phelps îi pregătise o salată cu varză kale și quinoa înainte de a o șterge la o seară cu vin și brânzeturi petrecută împreună cu colegii de catedră de la facultatea unde predă. Mama ei avea cunoștințe enciclopedice cu privire la factorii declanșatori ai crizelor de epilepsie și, întrucât exista o posibilă corelație între alimentele energizante și crize, Lucy n-avea voie să mănânce nimic gustos, cum ar fi zahărul sau carbohidrații.

Amândoi părinții se purtau cu ea de parcă ar fi fost o bombă nedetonată, în ciuda faptului că nu mai avusese o criză de doi ani. A încercat totul, de la intimidare până la implorare sau persuasiune, ca să îi convingă să își dea acordul pentru lecțiile de conducere auto, dar fără succes. Până și bicicleta fusese un compromis uriaș la capătul unui interval de un an întreg în care nu mai suferise nicio criză. Lucy pufăi indignată când îi căzură ochii pe o doză de Coca-Cola. Tatăl ei era mort după dulciuri. Oare cum o fi reușit de data asta să-i fenteze vigilența mamei?

Bine ai venit, zahărule!

Schrödinger o urmă fără chef în camera de zi unde Lucy se trânti pe sofa și începu să-și deruleze meniul de Netflix – SF-uri vechi, în mare. A fost ciudat să descopere că restricțiile parentale nu fuseseră activate. Profilul mamei consta integral din programe despre Imperiul Roman difuzate pe History Channel, în timp ce al tatălui era o combinație de stand-up comedy, programe educaționale și documentare. Înainte ca tatăl ei să-și vândă afacerea și să lucreze în domeniul bancar, își luase doctoratul în mecanica cuantică. Cu ceva timp în urmă, transformase garajul într-un laborator unde făcea experimente alături de Lucy. Numea timpul petrecut împreună acolo „Momente de Einsteinii“. Dar în ultima vreme nu prea mai fuseseră multe „Momente de Einsteinii“ din cauza călătoriilor lui de afaceri și a activităților ei școlare. Chiar îi era dor de asemenea momente.

Pe Lucy o cuprinse o stare de agitație care n-avea nimic de a face cu creșterea cantității de zahăr din sânge. *Derulează, derulează, derulează.*

Ea și Cole nu se mai certaseră așa niciodată. De fapt, nu se mai certaseră. Punct.

Imaginea lui Cole distrându-se la petrecere fără ea îi apărură înaintea ochilor. Aruncă telecomanda, sări în picioare și începu să se plimbe nervoasă prin cameră. Intră în biroul tatălui ei, care era la fel de dezordonat precum dormitorul ei.

Neglijența trebuie că se moștenește.

Îmbrățișă camera dintr-o privire. Diploma de la Gilbert College care trona înrămată pe peretele de lângă biroul lui îi atrase atenția – o altă moștenire de familie.

Părinții ei se cunoscuseră la Gilbert College și tot acolo urma Lucy să studieze din toamnă. Simți un val de mândrie umflându-i pieptul. Era super încântată. Era o universitate micuță, dar de elită, cu o facultate de fizică prestigioasă. Trebuia să fie mândră că fusese admisă acolo. Și chiar era. Dar nu era decât la o distanță de trei sferturi de oră de condus față de Eaton.

Părinții n-o lăsaseră să candideze la nicio facultate care se afla la o distanță mai mare de două ore cu mașina. Acest perimetru includea și New Yorkul, unde tatăl ei lucrase la o firmă cu fonduri cu capital de risc. Părinții nu fuseseră de acord cu metropola, motivând că ar fi prea solicitantă pentru ea.

Sorbi cu nesaț din Coca-Cola. Dacă ar fi fost după ei, Lucy ar fi trebuit să-și petreacă toată viața în folie protectoare.

Schrödinger intră cu pași iuți în bucătărie și îi atinse piciorul cu lăbuța, încercând să-i atragă atenția. Doar iarba mâței o mai putea împăca pe mica fiară când intra în starea asta.

Telefonul îi vibră în buzunar. Era din nou Claudia.

Vrei să te iau cu mașina? Te las la volan. Claudia îi dădea lecții de șofat pe ascuns. Nu știa cum avea să se descurce fără ea după ce Claudia pleca la Universitatea din Chicago, punând o distanță de jumătate de țară între ele. Ele își petrecuseră toată viața la o azvârlitură de băț una de cealaltă. Era prietena ei cea mai bună, de fapt singura ei prietenă, de când îl bătuse măr pe Tony Morelli pentru că o poreclea pe Lucy „cap cu cască“. Gestul acesta era cu atât mai impresionant, având în vedere că Tony ajunsese cel mai de temut atacant al echipei Eaton, iar Claudia se oprise din creștere la un metru și jumătate. Tony avea dreptate. Aproape toată copilăria, Lucy purtase o cască de protecție în cazul în care ar fi avut o criză. Acel unic act de eroism – iar fetiței de șase ani i se păruse într-adevăr un gest eroic – îi câștigase Claudiei statutul de prietenă la bine și la rău pentru totdeauna.

Schrödinger devenea din ce în ce mai insistent în timp ce Lucy îi răspundea Claudiei, rugând-o să nu se supere dacă nu vine. Dar nu reuși să tasteze răspunsul suficient de repede.

Dintr-un salt, motanul își transportă impresionanta lui ființă pe birou, aterizând printre niște dosare neglijent risipite, pe care le făcu să zboare în toate direcțiile, împreună cu o fotografie care o reprezenta pe Lucy în ipostaza de bebeluș căruia de abia îi dăduseră dinții.

— Schrödinger! țipă ea. Motanul scoase un gemăt de regret, dar era prea târziu. Și, întrucât planetele se aliniaseră nefavorabil pentru ea, Lucy auzi clar zgomotul cheii întoarse în broasca de la intrare. Grozav! Biroul arăta ca după o explozie!

Îngenunchind pe podea, se apucă să adune hîrțile în grabă, când auzi vocea tatălui ei:

— Lucy! Lucy? Am ajuns acasă! Întinse mâna după rama fotografiei. Geamul se crăpase, normal, și suportul negru din spatele fotografiei se deschisese, expunând privirii reversul gol al acesteia. Numai că nu era gol. Conținea niște cuvinte mîzgălite: *Liber Librum Aperit*.

Mulțumită cunoștințelor de latină pe care le dobândise de la mama ei, Lucy traduse repede: *O carte o deschide pe alta*. Lucy făcu o grimasă: mama ei era profesoara de limbi clasice a familiei, dar scrisul nu era al ei. Și nici al tatălui ei, culmea. Ciudat!

— Ce se petrece aici?

Lucy își aținti privirea asupra tatălui ei, care apăruse în cadrul ușii. Deja își slăbise nodul de la cravată, iar costumul lui arăta șifonat. Arăta epuizat. Stresat.

— Fac ordine? veni răspunsul ei, care suna mai mult a întrebare decât a răspuns. Apoi își continuă încercarea de a pune cât de cât ordine în haosul creat de pisoi.

— Hm!

Peste umărul tatălui, Lucy desluși chipul mamei plin de îngrijorare.

— Ai avut o criză? întrebă ea.

Elaine Phelps era înaltă, blondă, cu un aer aristocratic. La capătul opus al spectrului față de Lucy, cu buclele ei negre și ochii cenușii. Avea ceva ceea ce fiica ei numea „echilibru monahal“. Își permitea luxul de a fuma o țigară pe zi. Lucy intuia natura exactă a acestui obicei – era un exercițiu de disciplină,

nicidecum o mostră de imperfecțiune comună naturii umane. Privirea mamei se fixă asupra dozei de Coca-Cola căzute pe podea care o dădea de gol pe Lucy.

— Te-am avertizat că zahărul poate declanșa un episod epileptic, zise ea pe un ton împăciuitoare de educatoare, care pe față o scoase din răbdări.

— Nu zahărul e de vină, mamă, ci Schrödinger. Dar motanul dispăruse din peisaj.

— Nu te răsti la mama, Luce, zise tata, cu o undă de enervare în glas.

Doi împotriva unuia singur nu e drept!

— Scuze, bombăni ea, și-și lăsă ochii în jos ca să-i evite privirea sfredelitoare. Am avut o zi grea. Adună câteva dosare într-un teanc.

— Te-nțeleg, fetița mea. Dar și eu trebuie să merg la birou mâine-dimineată la prima oră.

— Sâmbăta? zise ea, ridicând fruntea.

Încordarea din obrazul lui se transformă într-un surâs obosit:

— Cei răi n-au odihnă.

— Victor, ce-ai zice de o bere? sugeră mama. El încuviințând dând din cap și-și aranjă ochelarii fără rame. Cearcăne negre îi umbreau ochii lui căprui, dând o tentă aproape vampirică chipului său. Iar lui Lucy îi zise:

— Lasă dosarele, mă ocup eu de ele.

Mama nu suporta dezordinea. Avea obiceiul să arunce un întreg aranjament floral dacă observa cea mai mică pată maronie pe o petală. Mijindu-și ochii, privi spre rama fotografiei:

— Sper că nu te-ai tăiat, nu?

— Nu. Am toate degetele intacte. Lucy întinse mâinile și își răsfirea degetele, fluturându-le ca dovadă.

Mama surâse răbdător.

— Vrei niște ceai? Ca să te ajute să dormi?

Lipsa de somn era un alt potențial factor declanșator.

— Nu, mersi. Schiță un zâmbet forțat. Nu părea momentul potrivit să-și întrebe părinții cu privire la citatul latinesc.

Odată părinții retrași în bucătărie, ridică iute rama și scoase fotografia, examinând zgârietura care se formase pe fâșia de cer albastru. Era sigură că putea remedia problema pe calculatorul ei și înlocui fotografia până să-și dea părinții seama că s-a întâmplat ceva.

Luă și doza de Coca-Cola când ieși din birou. Nu era cine știe ce act de rebeliune, dar era al ei sută la sută.

Schrödinger stătea încolăcit la piciorul scării, cu o expresie tragică în privire.

— Da, da! Nu mă impresionezi. Să poftești tu răsfăț!

Motanul dădu din coadă.

O cuprinse un amestec ciudat de frustrare și curiozitate în timp ce urca spre dormitorul ei. Își verifică din nou telefonul.

Speranțele ei se dovediră zadarnice. *Perfect.*

Poate Lucy nu știa să-și repare viața sentimentală sau pe sine însăși, dar cu siguranță știa să remedieze accidentul suferit de nenorocita asta de fotografie.

Liber Librum Aperit, într-adevăr.

Hai să vedem ce va deschide această carte.